

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: A. R.**, nar. „X“, státní příslušnost Srbsko, naposledy pobytem ZZC Bělá-Jezová, Bělá pod Bezdězem, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem, se sídlem Karolinská 654/2, Praha, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend**, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.3.2015, č.j. KRPU-1657-69/ČJ-2015-040022,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.3.2015, č.j. KRPU-1657-69/ČJ-2015-040022, kterým bylo rozhodnuto, že se podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobci prodlužuje doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění o 30 dnů od uplynutí doby trvání zajištění za účelem správního vyhoštění stanoveným rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem dne 13.2.2015, č.j. KRPU-1657-47/ČJ-2015-040022.

V žalobě uvedl, že v jeho případě došlo k porušení ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16.12.2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová

směrnice“) a dále došlo k porušení čl. 5 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách a k porušení ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). V čase vydání napadeného rozhodnutí neexistoval v případě žalobce reálný předpoklad, že k jeho vyhoštění do země původu by mohlo dojít ještě v době zajištění. Pokračující zbavení osobní svobody, jejímž jediným účelem má být právě realizace správního vyhoštění, je proto nutné považovat za neopodstatněné, resp. svévolné. K zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění by mělo dojít pouze v případě, že existuje reálný předpoklad, že cizinec může být do své země skutečně přemístěn a orgány státu musejí s náležitou pečlivostí činit všechny kroky nezbytné k tomu, aby jeho vyhoštění bylo realizováno. První z uvedených podmínek však v případě žalobce není splněna. Jedním z předpokladů úspěšné realizace správního vyhoštění je totiž vydání náhradního cestovního dokladu zastupitelským úřadem země původu vyhošťovaného cizince, v případě žalobce tedy Srbska. Žalovaný měl vzít v úvahu skutečnost, že nebude možno pro žalobce získat náhradní cestovní doklad. Za dané situace přestala být perspektiva vyhoštění žalobce ve lhůtě 30 dnů od počátku zajištění reálná, a to především vzhledem k výše uvedené trvající nemožnosti získat pro žalobce cestovní doklad. V této souvislosti odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 121/2012. Vzhledem k povaze překážky není realizace správního vyhoštění žalobce reálná ani v celkové maximální přípustné době zajištění, tedy 180 dní. Žalobce dále namítl i nepřezkoumatelnost závěru, že písemné prohlášení žalobce není pro vystavení náhradního cestovního dokladu a výkon správního vyhoštění nutné, neboť je to v rozporu s výslovnou informací sdělenou zastupitelským úřadem Srbska.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě uvedl, že se v napadeném rozhodnutí otázkou reálného předpokladu správního vyhoštění zabýval velmi podrobně a vyjmenoval jednotlivé kroky, které je nutno učinit a taktéž odhadl dobu potřebnou pro splnění podmínek realizace vyhoštění. Prodloužení doby trvání zajištění padá především na bedra žalobce, který plně nespolupracoval, všemožně oddaloval realizaci správního vyhoštění a tím prodlužoval i své omezení na osobní svobodě. Prvotní omezení osobní svobody žalobce nastalo dne 4.1.2015 v 16.00 hod. a skončilo dne 27.4.2015, kdy bylo realizováno správní vyhoštění žalobce leteckou cestou s tříčlennou eskortou do země původu (Srbska). S ověřením žalobcovy totožnosti nemohly být žádné velké problémy, neboť žalobce měl u sebe svůj rodný list a taktéž doklad o občanství Srbské republiky. Drobné problémy nastaly s vystavením náhradního cestovního dokladu, kdy určité zdržení jde na vrub žalobce, neboť nesmyslně odmítal sepsat písemné prohlášení o ztrátě cestovního dokladu v SRN, byť tuto skutečnost uvedl v úředním záznamu o podání vysvětlení a stvrdil svým podpisem za přítomnosti tlumočníka a dvou pracovníků žalovaného. Vystavení náhradního cestovního dokladu nezávisí na písemném prohlášení žalobce, což potvrdilo i vydání náhradního cestovního dokladu Ambasadou Republiky Srbské v Praze dne 14.4.2015 s platností do 13.5.2015. Další průtahy v přípravě realizace správního vyhoštění byly způsobeny chováním žalobce, který se choval agresivně a dvakrát se pokusil o útěk. Po celou dobu omezení osobní svobody žalobce byly náležitě činy potřebné kroky směřující k vyhoštění žalobce a z těchto důvodů navrhl žalobu zamítnout.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný a žalobce s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce vstoupil linkovým autobusem dne 4.1.2015 z Rakouska na území České republiky, v němž byl policií zadržen. Dále bylo zjištěno, že žalobce je na základě aktu Spolkové republiky Německo ze dne 19.8.2014 vedeném pod č.j. EP/2-2 Schr AW-Nr. 1304/4242 veden v Schengenském informačním systému jako osoba nežádoucí, a to od 12.9.2014 do 22.8.2017. Při kontrole Policií České republiky se žalobce prokázal padělkem Identity Card Slovinské republiky č. 002199818 na jméno I. N., nar. ... Ve své výpovědi dne 5.1.2015 žalobce mimo jiné uvedl, že si je vědom skutečnosti, že mu byl orgány Spolkové republiky Německo udělen zákaz vstupu do schengenského prostoru, je si vědom skutečnosti, že je v schengenském informačním systému veden jako nežádoucí cizinec, kterému je zakázán vstup do schengenského prostoru, byla mu poskytnuta lhůta k dobrovolnému opuštění schengenského prostoru, kterou nevyužil. Do Srbska se vrátit nechce, neboť je tam odsouzen k trestu odnětí svobody, nemá tam práci ani co dělat. Na území Spolkové republiky Německo a Rakouska se nacházejí jeho družky a děti, všichni státní příslušníci Srbska. Žalovaný vydal dne 13.2.2015, č.j. KRPU-1657-47/ČJ-2015-040022, rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 60 dnů od ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13.3.2015, sp. zn. 75 A 7/2015.

Podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2.11.2011, sp. zn. 1 As 119/2011, www.nssoud.cz, správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důkladně a svědomitě posuzovat

skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu.

Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí ohledně závěru, že písemné prohlášení žalobce o ztrátě cestovního dokladu pro vystavení náhradního cestovního dokladu není nutné. Ze žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vycházel z toho, že ověření totožnosti příslušnými orgány Srbska nebude činit problémy s ohledem na to, že u žalobce byl zajištěn rodný list a doklad o občanství, což umožňuje vystavení náhradního cestovního dokladu, což bylo potvrzeno dne 24.3.2015 Ředitelstvím služby cizinecké policie, jímž bylo sděleno, že totožnost žalobce je ověřena a příslušnými orgány Srbska bude v nejbližších dnech vystaven náhradní doklad. Dále bylo Ředitelstvím služby cizinecké policie sděleno, že písemné prohlášení není pro vystavení náhradního cestovního dokladu a výkon správního vyhoštění nutné. Z uvedeného je patrné, že žalovaný vycházel ze sdělení jiného orgánu, které bylo konstantní a nebylo důvodu o něm pochybovat, a to i s ohledem na doklady zajištěné u žalobce. Soud tak konstatuje, že závěr žalovaného v tomto zkoumaném směru je dostatečně srozumitelný a má oporu ve správním spisu.

Dále se soud zabýval námitkou, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí již absentoval předpoklad úspěšné realizace správního vyhoštění, neboť žalobce odmítl vyhotovit písemné prohlášení o ztrátě dokladu, které požadoval konzul zastupitelského úřadu Srbska k vystavení náhradního cestovního dokladu.

Soud konstatuje, že je zde významná odlišnost nyní projednávaného případu od případu vedeného u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 121/2012, neboť v nyní projednávaném případě orgány Srbska neodmítly opakovaně potvrdit totožnost žalobce a vystavit mu cestovní doklady, ale pouze bylo požadováno určité prohlášení k vystavení náhradního cestovního dokladu. Totožnost žalobce nebyla orgány Srbska zpochybněna a nebylo ani opakovaně odmítnuto samotné vystavení náhradního cestovního dokladu. Ve své úvaze o nepotřebnosti vystavení písemného prohlášení žalobcem pro vydání náhradního cestovního dokladu žalovaný vycházel i ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, jak je ostatně patrné i ze žalobou napadeného rozhodnutí. Poté, co žalobce odmítl prohlášení vystavit, to skutečně nebránilo tomu, aby byl žalobci dne 14.4.2015 náhradní cestovní doklad vystaven, což potvrdilo správnost závěrů žalovaného. Žalovaný správně vyhodnotil, že předpoklad reálnosti vyhoštění žalobce trvá a soud neshledal, že by došlo k porušení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 15 odst. 1 návratové směrnice či ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 22. května 2015

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová